

měrem až do té doby, dokud nebyl rozváznán řádným způsobem ve smyslu § 31, anebo souhlasnou vůlí stran, nebo konečně rozhodnutím kompetentního úřadu, že pojistné povinnosti není (nález Nejv. spr. soudu z 5. 10. 1925, č. 18.473/25).

K § 181 zák. čl. XIX. z r. 1907. Námitky proti rozhodnutí správy pokladny. Podací místo. Cit. § 181 ustanovuje v odst. 2 stejně jako § 10 min. nař. č. 13.101 z r. 1917, resp. § 18 min. nař. čís. 4790 z r. 1917, že odvolání do rozhodnutí předsednictva pokladny mají být podána u pokladen, proti jichž rozhodnutí směřují. Podle těchto předpisů musí tedy odvolání (námitky) do platebního příkazu o nemocenských příspěvcích pojistných, aby mohlo být uznáno za včas podané, být podáno v 15denní lhůtě u pokladny, jež platební příkaz vydala. Tento zákonný požadavek nemůže být nahrazen tím, že odvolání (námitky) dojde v odvolací lhůtě k úřadu, rozdílnému od podacího místa, zákonem stanoveného, třeba to byl úřad, který je povolán o opravném prostředku meritorně rozhodovati. Podle § 5 výnosu bývalého uh. ministerského předsedy z 18. 12. 1901, č. 4600, provádějícího zák. článek XX. z r. 1901, je sice povinností úřadu, zaslati apelaci, která nepříslušeně u něho byla podána, hned příslušnému úřadu, předpis ten však dodává, že zaslání to se stává na nebezpečí strany, a proto jí připadá k tíži zmeškání, které povstalo opomenutím úřadu (nález Nejv. spr. soudu z 12. 9. 1925, č. 16.979/25).

Řízení před Nejv. správním soudem. Nejvyšší správní soud vázán jsa zásadně skutkovou podstatou naříkaného rozhodnutí (§ 6, odst. 1. zákona o správním soudě), není v důsledku této zásady povolán samostatně hodnotiti výsledky průvodního řízení správními úřady provedeného. Může podrobiti je své kontrole jen potud, pokud by snad úřad překročil hranice všeobecných nebo pro určitý případ stanovených zásad procesních. Poněvadž však řízení průvodní ve věcech správních ovládáno je zásadou volného hodnocení průvodů, musí se kontrola soudní omeziti jen na otázku, zdali řízení je snad procesně vadné neb neúplné a zdali provedené průvody činí logicky vůbec možný skutkový závěr, k němuž žalovaný úřad dospěl (nález Nejv. spr. soudu z 12. 9. 1925, č. 16.980/25).

K § 23, odst. 7. (též § 18, odst. 4.) úr. zák. Povinnost úrazové pojišťovny dělnické doručovati své výměry též orgánu stát. dozoru. Příkaz, vydaný ministerstvem sociální péče úrazové pojišťovně, aby své předpisné výměry doručila též orgánu státního dozoru, nemá povahy nějakého rozhodnutí neb opatření, jenž by se dotýkal právní sféry úr. pojišťovny jakožto subjektu práv. Příkaz ten byl by jen interním poukazem, řízeným na pojišťovnu v její funkci jako orgánu veřejné správy, který zřejmě z rámce oněch povinností z této funkce vyplývajících nevybočuje, a který by také z této příčiny pojišťovnou před Nejv. správ. soudem vůbec v odpor brán být nemohl. V takovém příkazu nebylo by konečně lze spatřovati ani nějaký právní moci schopný výrok o přípustnosti podání námitek proti výměrům pojišťovny se strany zmíněného orgánu stát. dozoru (nález Nejv. spr. soudu z 9. 9. 1925, č. 16.678/25).

K § 181 zák. čl. XIX. z r. 1907. Řízení restituční pro zmeškáním lhůtu. Podle § 9 zák. čl. XX. z r. 1901 připouští se ospra-

vedliňovací žádost tehdy, promeškala-li strana lhůtu k opravnému prostředku pro neodvratnou překážku. Paragrafem 181 zák. čl. XIX. z r. 1907 zmocněn byl ministr obchodu, aby v dohodě s ministrem vnitra a spravedlnosti upravil podrobněji pro obor práva nemocenského a úrazového pojištění řízení před příslušnými úřady a orgány a to zejména i pokud jde o řízení restituční pro zmeškanou lhůtu. K úpravě té došlo nařízením ministerstva obchodu ze 4. 7. 1908, č. 49.157, stanovícím v § 235, že restituce pro zmeškanou lhůtu odvolací má místo, osvědčí-li strana, že k zmeškání došlo bez její viny. Když i z porovnání těchto předpisů je patrné, že ve věcech nemocenského a úrazového pojištění podmínky, stanovené zák. článkem XX./1901 byly do jisté míry zmírněny, nepřipouštějí nicméně předpisy ty pochybnosti o tom, že ani v tomto řízení nebylo upuštěno od principu závaznosti propadných lhůt — z ohledu na právní bezpečnost nutné — a že nebylo ani v tomto řízení ponecháno straně na vůli, zda toho kterého opravného prostředku použije ve lhůtě zákonem k tomu cíli všeobecně stanovené, či později, čímž ovšem ona propadná lhůta stala by se ilusorní, nýbrž že překročení lhůty té uznáno přípustným výhradně tehdy, nastala-li podmínka výslovně stanovená, že totiž lze důvodně míti za to, že k promeškání lhůty došlo bez zavinění strany, zejména i bez jejího zanedbání péče a opatrnosti při řádném obchodníku právem předpokládané, tudíž pro překážku, na jejíž dostavení se neměla strana vlivu ani svým činěním ani opomenutím a které za pravidelného běhu věci nemusila ani předpokládati (náleží Nejv. spr. soudu z 2. X. 1925, č. 13.033/35).

Různé.

Ve stížnosti k nejvyššímu správnímu soudu nemůže se stěžovatel dovolávat na zcela jiné skutkové okolnosti, než o které se opíral ve svém odvolání.

Předpis § 5 zákona o nejvyšším správním soudě brání tomuto, aby učinil předmětem svého rozhodování stížnost, kterou stěžovatel založil na zcela jiných skutkových okolnostech, než o které se opíral ve svém odvolání, takže žalovaný úřad neměl ani příležitosti, aby se jimi zabýval.

Z téhož důvodu nemůže nejvyšší správní soud přihlížeti k námitce nezákonnosti, ježto nezákonnost může spočívat na nesprávné subsumpci skutkových okolností pod předpis pozitivního práva a subsumpcí takovou musil se předem zabývat úřad; v daném případě tomu tak nebylo a bylo stížnost proto zamítnouti jako bezdůvodnou.

(Výtah z rozhodnutí nejvyššího správního soudu ze dne 22. září 1925, č. j. 17.441/25.)

Z ustanovení odst. 1., § 6 zákona ze dne 19. prosince 1918, č. 91 Sb. z. a n., nemůže strana vyvozovati subjektivní nárok na povolení práce přes čas, ani jsou-li dány předpoklady tam vytčené.

V § 1 zákona ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 Sb. z. a n., vymezil zákonodárce zásadně a způsobem kategorickým, že v podnicích živnostenskému řádu podrobených nebo po živnostensku provozovaných nesmí skutečná pracovní doba zaměstnanců trvati zásadně déle než 8 hodin ve 24 hodinách nebo nejvýše 48 hodin týdně.

Z této zásady připustil zákonodárce v § 6 výjimku, podle které se může povolit podnikům, byl-li pravidelný provoz přerušen živelnými událostmi